

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

14. szám.

Pest, majus 5-kén 1849.

Borúra derű.

Folyó év május 1-től december végig a Marczius Tizenötödikére ezennel előfizetés nyittatik. — Előfizethetni a kiadó hivatalban (Országut Kunevalderház) és minden álladalmi postahivatalnál. — Előfizetési ár: Budapesten házhozadásal 5 fr. postán boritékban küldve 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fiztetetik.

Pest város helyőrségi főparancsnokságától.

RENDELET.

Tegnap estvétől ez éjjel keresztül most is tartó ágyúztatását Pest városának, mint arról meggyőződtem, nagy részben a polgárság által a dunapartról általirányzott lövések idézték elő.

A városon s Duna partján lövöldözés keményen tiltatik. Ki tetten kaptatik, vagy vizsgálát folytán, ellene, hogy lőtt, kiviláglik: katonai rögtönítelő bíróság által halállal fog fenytetni.

Pesten majus 5-én 1849.

Patay István,

alezredes, a pestvárosi helyőrség főparancsnoka.

Pest majus 5-kén 1849.

Borzasztó éjszakát virasztánk át, és nem ébredünk vidám reggelre.

A tüzelés mindkét részről reggelig szakadatlanul folyt, és durrognak az ágyuk most is.

Különösen éjfélig sőt valamivel tovább Hen-

tzy az ártatlan Pestet borzasztó dühvel löveté, s már nem csak golyókkal, hanem bombák—és röpentyűkkel. A bombák leginkább a királyutezas és vácsi utra hullottak. Itt több ember lón áldozat, s több ház tetemesen megrontaték. Tűz, hála az égnek, sehol sem támadt.

Ellenben a várban estétől hajnalig égett, hihetőleg a királyi istállók, sőt még délelőtt is sűrű füst emelkedék, melly nem az ágyúkból látszék származni.

Bácskai tudósítások.

Közölyből.

A rácz a Tisza mellett láthatlan, merre seregünk jár, és így hála az égnek, ritkúl e söpredék emberfaj. — Majd benépesítjük becsületes magyar jó népfajjal e Kanaánt, ha a rácz faj nem akart rajta megfélni.

Különös, a ráczok e vidéken már jó ideje a legroszabb gazdák voltak; ha leányát adá férjhez a rácz, kész volt egy jó lakodalomért $\frac{1}{4}$ telek földjét eladni; mert már titokban számolt e nyomorult népfaj arra, hogy majd könnyen fog ismét földhöz jutni, ha a magyarokat kikergeti vagy kiöli. A ki másnak vermet ás, úgy jár, mint a ráczok járnak nem sokára. De kár is volt e tunya népfajnak emez áldott termékeny vidéket, mellyhez e szép honban hasonló kevés van, bitangolnia.

Ma egy éve, hogy a dicsőségtelenül átkozott módon uralkodott kapsivári lothringi ház furiasátánszerű tagjai által kavart készítmény először Kikindán, s harmadnapra rá Ó-becsén kiütött; azóta zúgott alattunk a vulkán; de hála a gondviselésnek, a pokolfajzatokat magukat fojtók bele nagy részt már is a láva-örvénybe, mellybe minket taszítani akarának. — Átok emlékükre!

April 24. A vad ráczok Kátynál a római sáncokba újra bevonulván, ellenök f. hó 22-én Péterváradról 4 század gyalogság küldetett ki; de a ráczság nagy számmal levén, később még két zászlóalj jött ki a sáncok ellen, mire a ráczok visszavonultak; tegnap pedig Péterváradot három oldalról támadták meg; a rettentetlen Don Qui-

xotte, igaz néven Nugent, is segített nekik; de a szemtelen patkányok ugyancsak pórul jártak, nehezen kerekedik újra kedvök juxot csinálni; hanem azért ök mégis eldicsekednek vele, hogy Péterváradot megtámadták, s az ilyen dicsőség untig elég a dicső szerb nemzetnek, a vajdaság-alapítóknak.

Egyébiránt halljuk, Nugent főtanyája Ruma, honnét jól lehet majd szaladni annak idejében; addig pedig jobbra balra küldözgetni a Waffenbrüdereknak segítséget.

Fegyvert kell nekünk sokat, milliót, még teremtenünk, csak fegyvert; van itt vitéz magyar ember elég. — Lám a hitvány rácz népet, hogy ellátták a legjobb fegyverekkel, s ezért merészlen a sáncok közt bujkálni és kikitörni. A fegyver kézben mindjárt bátrabbá teszi az embert: mint a mi mozgóink mondják.

Omoraviczán, Sopolyán és Pacséron a sok rablott holmit hatalomkar segítségével kell összeszerezni. Ez botrányos dolog, midőn magyarjaink ellen is erőt kell használnunk; de csak rajta, a bitófa jó orvosság az anarchicus viszketegek ellen. Gyalázat e helységek azon lakóira, kik a jelen körülmények között bajt okoznak, mintha e hon ellenségei volnának.

Debreczen, maj. 2-kán.

Szerkesztő!

A mai nap ismét olly nap a magyar nemzet életében, mellyet a historia gyémánt betűkkel jegyzend fel a nemzet évkönyveibe. Ma a provisorius kormány formuláztatott annyi bölcsesség, annyi mérséklettel, mellyhez hasonlót forradalmi időkben nem mutat fel a történet sehol, és soha.

A megelőzőn apokon a képviselő- és felsőház vegyes zárt üléseket tartottak. Sejtettük, hogy ismét nagyszerű tárgy kerül szőnyegre. A mai nap délelőtt 10 órakor ismét zárt ülés tartatott, s csak 11 $\frac{1}{2}$ órakor változott át nyilvánossá.

A nyílt ülésben olvastatott a kormányzó levele a képviselőházhoz.

A levélnek három pontja volt:

1-sőben az új ministerek nevezetnek ki, kik a következők:

Ministerelnök a belügyi tárczával: **Szemeré Bertalan.**

Külföldi: **gr. Batthyány Kázmér.**

Pénzügy: **Duschek Ferencz.**

Közmunkák: **Csány László.**

Cultus: **Horváth Mihály.**

Igazságügyi: **Vukovics Sebők.**

Hadügyi: még nincs meghatározva.

A kereskedelmit ideiglenesen **Batthyány** viszi.

2-dik része a levélnek meghatározta a kormányzó állását a ministeriumhoz;

3-dik része a ministerium és kormányzó állását a parlamenthez.

Főbb pontjai ezek: a kormányzó kívül áll a ministeriumon és parlamenten, de velök és általok igazgatja az országot. Rendeleteit mindig egyik minister ellenjegyzése mellett adja ki. A souverain jogokat a parlament a kormányzónak adta át garantiák mellett.

A kegyelmezést egy kegyelmezési bíróság fogja teljesíteni, mellynek tagjait a kormányzó nevezi ki, a kegyelmezési oklevél a kormányzó által az igazságügyi minister ellenjegyzésével adatik ki.

A magasabb stathivatalokra a kormányzó tesz kinevezéseket. A ház ezen levelét s az abban foglalt elveket elfogadta s törvénynyé emelte.

Eztán a ministerelnök szólt, röviden, de lelkesen.

Mondá: hogy ő programot nem terjeszt a ház elébe; mert hiszen egész élete, legközelebbi működései kitárt könyvként állnak a nemzet előtt, ismeri a nemzet elveit, ismeri azt is, miként tud elveinek életet adni, de három dolgot kíván mégis megjegyezni:

1-ször. Az új ministerium magát forradalminak nyilvánítja, de csak addig, míg a háboru tart, ha ez megszűnt, a ministerium is megszűnik forradalmi lenni.

2-ször. Az új ministerium magát republikanus irányúnak vallja. Ellene fog munkálni minden olyan törekvésnek, melly a királyságot visszahozni megkísértené, de más részről ellene munkál minden olyan irányúnak, melly communismusra vezetne.

3-ször. Az új kormány magát tisztán democratiainak vallja, és a népfőnséget minden következményeiben elfogadja.

Április 14-kén elüzetett a királyi ház és május 2-kán formulázva van a provisorius kormány.

Mind a kettő beláthatlan következményü

esemény a nemzet életében, és ezek olly esendesen történtek, hogy semmi más zajt elő nem idéztek, mint az örvendező nép kitörő éljezéseit és tapsviharát.

Más nemzetek forradalmaiban a clubbok, szenvedélyes pártok, gyakran utcai cravallók idézik elő az ilyen nagy napokat: nálunk elég a képviselőháznak egy zárt ülése, hogy megszülessenek az események, mellyek világtörténeti nagyszerűséggel bírnak, és mellyek minden becsületes magyar ember szívét soha nem érzett örömmel töltik el.

Most ki van mondva az új kormány által a republicanus irány; ki van mondva, hogy a kormány az új nemzeti institutiókat a tiszta democratia alapján létesítendi. Ennek üdvös eredménye az lesz, hogy mi, ha isten fegyvereinknek továbbra is kedvez — néhány hónap mulva tényleg ben leszünk a respublicában, a gyermek meg fog születni, csak nevet kell neki adni, és épen olly esendesen, minden cravall és clubbozás nélkül kikiáltandjuk a respublicát, mint elesaptuk a királyt és formuláztuk a provisorius kormányt.

Mindig hallottam: hogy nemzetünkben sok a természetes józan ész, de higye el ön, annyi böles mérsékletet és életrevalóságot még sem hittem, mint mennyit tapasztalni alkalmam van.

Más nemzetek ott kezdtek, hol végezni kell vala. A forradalom elején tü-tént függetlenséget kiáltottak, a királyt elesapták s ez által szenvedélyes harcra riasztották a bel pártokat s ellenségeiké tették a kül nemzeteket. A magyar nemzet másként járt el. Midőn a király tényleg már megszűnt uralkodni, s annyira elvesztette a nép sympathiáját, hogy lehetetlenné vált uralkodása, akkor mondta ki a nemzet, száműzetését és trónvesztését. Most az új kormány elő fogja készíteni a respublicát, és néhány hó mulva nem lesz más hátra, mint csak nevet adni a már létezőnek.

Fegyvereink dicsőségesen haladnak előre, az ellenség minden oldalról üzetik; de mi engemet biztosít a tökéletes győzelemről, nem egyedül győzelmes fegyverünk, hanem sokkal inkább azon böles mérséklet, mellyel a nemzet politikai ügyei intézetében előre halad.

Én tökéletesen meg vagyok győződve, hogy ha van Európában nemzet megérve a köztársaságra, bizonyosan egy sem inkább, mint a magyar nemzet.

Az új kormány, mint be is vallá, a nemzet republikanus hajlamait érlelni fogja, s így mit nem reméltünk talán soha, de mindnyájan ohajtottunk, mielőtt az 1849-dik év lefolyna, nemesak megalapítva lesz a magyar köztársaság, de már diplomacie is kimondva.

Adja Isten!

Sz. J.

Szerkesztő ur!

Nálunk már többen érzik, hogy Budapest szabad, legalább abból, hogy hirlapokat, mult évi előfizetésök következtében, onnan kapnak; lássa ön, én nem érzem, pedig a helybeli postakezelő asztalára a „*Marczius tizenötödike*”-re előfizetési díj fejében ollyan 18 és fél huszast nyomtam, mint a tej, és még sem kaptam; pedig csak mesterségesebb officinája az ujságlapoknak az a Budapest, mint az 1849-ki január 1-sőjétől igazi kormányunk székhelyétől szolgáló kálomista Róma — Debreczen; — hogy ezélmra térjek, én is előfizettem hát a *Marcziusra* m. é. december 23-án félévre, mint mások, kik már olvassák ön lapjait; — meglehet, tévedésből történt, de ha a tévedés egy vén bolond birodalomban, a néhai még most élő habsburg-lotharingi ház vas járma, (hogy ne mondjam pendele) alatt nyögő Austriában olly napi renden volt, nem nagy csoda, ha a szabadnak csak két hét előtt született ifju Magyarhonban történnek. Ne vegye ön sértőleg e szavakat, azt helyre lehet hozni, de amazt soha.

Ha ön szerkesztőségénél történt az elmaradás hibája, kérem mielőbbi helyrehozását, nyolczad nap alatt azonban jelen soraim sikeretlenségét ön hibátlanságának tekintendem, s a százlábu postán fogok zörgetni. *)

Köszöntöm Babarci-t cum suis atyánkfiait az ördögben, ha ott nincs, izenje meg ön neki, ha másként nem hát postán, jó utat!

Nyiregyháza majus 1-jén 1849.

Kömives Károly.

Ipoly-Ság April 29. 1849.

Tisztelt szerkesztő ur!

Nyitrai növendékpap valék egy hónap előtt, de ott a hazaszeretet halálos bűn volt s én kénytelenittem kilépni. Most Hont megyei cancellista vagyok. A „*Marczius tizenötödike*”-ben akarom bemutatni áldozatimat e véren szerzett hazai oltárán a nemzetek nagy istenének. Ha inneni közléseimet, mellyeket mindig tulajdon nevem alatt kérek kiadatni, szívesen veendi: kérem, legyen szíves néhány sorral megörvendeztetni.

*) Hibát'anságunkat bizton állíthatjuk, mert a hány előfizetők van, annyi példányt küldünk a postahivatalba, méltóztassanak tehát nevünkben is zörgetni az illető helyen.

A kiadó.

Állandó és hű közlőjeül merem magamat ajánlani, most is e cikkekért, kérem legyen szives, becses lapjában közölni, nagy fontosságú ez, s kevés ismeri a tót népfajt annyira mint én, ki köztük születtem s éltem. A cikkek következő:

„Ez üdvös Éden, e szép haza, oltalmad alatt lett szabaddá, ó népek istene! fenséged előtt leborulunk. . . .

Elnyomni kelle a népet, hogy szabad legyen, hiszen, minél jobban van összegyűrve a kovász, annál jobb ízű a kenyér s a bérczi tölgy csak akkor áll rendületlenül, ha az idő zivatarai közt nekedett!

Megtörve a kigyó feje, mely a kiszítt vér helyett idegeinkbe mérget árasztta azért, hogy a lassu sorvasztás által kimult nagyszerű halott felett borzasztó kedvtöltéssel ülje meg torát; rutult száműzve ama kormány, mellynek befolyása alatt mi sem volt egyéb e haza, mint egy minden kényelemmel ellátott kórház, vagy egy számandó Tantalus!

Azonban még minden nincs megnyerve, akkor sem, ha a mostani ellenséget, mi nem sokára megtörténik, semmivé tette dicső hadseregünk.

Velünk élő nemzetiségek közt, magyaron kívül, túlsúlyal bír a szláv s így, ha ellenség, mint látszik, Gallieziából akarja háborgatni a hazát, a felső megyékben mindig nagy pártja lesz, ha nem sietünk eleget tenni azon kívánatainak, mellyek méltányosak.

Ne higyük, hogy a tót oly gyáva, mint minőnek hirdették. Ott áll a lelkes detvaiak dicső példája, ők, midőn a német lovasság hozzájuk akart szállani, mint egy ember talpra állva, botokkal ütöttek tova az uhlánereket. Perse az egész széles Magyarországon nincs harcra termettebb nép, mint az öles detvaiak.

És aránylag az egész hazában nincs város, melly önfeláldozóbb lett volna, mint a kis Zsolna, s az ottani árvanevelőháznak becsületes aligazgatója, Truka, ki e szavakkal lelkesíté a zsolnai nemzetőröket: „Jertek fiaim! a közanya, a haza, megmentése harcába, jobb kezemben a kereszt s ha azt ellövik, másikkal adok áldást!“ S e honszerelmeért a derék Trukát a Nyitrai püspök beneficiumától fosztá meg!

Ezt kelle emlitenem. Ösmerkedjünk! Borzasztó sír készítte ék számunkra, fel a függönyvel; lássuk azokat, kik kész kezekkel hoztak egy-egy marok földet a hant elkészítésére! S még el nem aludt a Nemesis lángostora. . . .

Sokat értekeztem azokkal, kik szívükön hordják a tót ügyet s mindenik csak ezt mondá: „Diplomatikai nyelv a magyar, tót helyeken a tót nyelv legyen az oskolai nyelv s ha így biztosítatik nemzetiségünk: vérünk és életünk a magyar hazáé!“

Tessék gondolkozni.

A népet megnyugtani olly bánásmóddal, mint volt Balogh János kormánybiztosé, nem lehet;

het; a Zsolna körüli esatázásokban ezen jellemző kifejezéssel élt: „Ezt a rabországot nem érdemes védeni.“ Ha ez igaz, pedig biztos kútfőkből tudom, úgy magát e mondattal a nép emberei sorából örökre száműzé.

Sokat ismerek, kinél nem kell nagyobb demócrata, csak hogy egyszersmind azt is akarják: emeltesék fel a porból eme százszoros igával sárba vert tót nép, tanítsuk őt önnyelvén, tudja meg ő is valahára, hogy ő is szinte ember.

Tessék megjárni a felső megyéket, tessék fülhálni Kriván ormaira, és szemé könyekbe fog borulni, ha látja azon népet, melly anyagilag s szellemileg sokkal nyomorultabb, mint az írlandiak!

És e nép küzdött, küzdött mint az oroslán a magyar s önszabadsága mellett, azon reményben, hogy a magyar kormány nem fog lenni olly igaztalan, mint a német, s hogy már egyszer gyermeke, anyanyelvén fogja nevezhetni az oskolában istenét.

A napban is vannak foltok. S ha találkoztak, kiket az ármánynak sikerült elcsábitani, nem kell felróni a túltöbbségnek, melly e honért magát feláldozá.

Az ő kérelmük olly csekély s olly jogos. Adassék meg, suum cuique. Fel a kiengesztelődés és elismerés zászlójával, fel vele, magasra, egész világ hadd láthassa!

Hadd lássák, és hadd olvassák,

Rajta szent szó van: szabadság!

Előre!

Dürbach János.

FELHÍVÁS A NEMZETŐR- SÉGHEZ.

Talpra, bátor nemzetőrök!
Gyors segílyt kér a haza;
És hozzátok honfiakhoz
Esdeklés minden szava;
S a ki csak úgy elereszti
Füle mellett szent szavát:
Átok fogja mindörökre
Érni házát s őt magát.

Itt van immár a közelben,
Itt több lelkes táborunk:
S a szabadság szent harcában
Víni csak mi nem fogunk?
Csak mi fogjuk szűk kobellel
Nézni s gyáván kémleni,
Mint fog a nálunk dicsőbb nép
Nyerni vagy elvérzeni?

Csak mi fognánk hát szerezni
Szégyent és gyaláztatot,
A midőn már más vidéken
A nép szép példát adott?
S nem azt hányja banyamódra:
„Hisz nem bánt az ellenfél,
De szabadság- és hazáért
Fegyvert fogva mind felkél.

Lehetetlen, nemzetőrök!
Hogy köztünk egy kores legyen,
A ki minden áldozatban
Buzdító részt ne vegyen;
S a ki most az elhatározó
Pillanatban késni fog,
S a szabadság szent harcában
Hő részt venni nem robot.

Lehetetlen, hogy ma is még
Öseink hős szelleme
Ne dagassza melleinket,
S harcra föl ne keltene;
S a mit ők vérrel szereztek,
Ezt az áldott szép hazát,
Meg ne tudnánk védelmezni,
Mint oroslán önfíát.

És ha isten csakugyan van
A villámos ég felett,
És az csupa szent igazság,
Tiszta merő szeretet:
Nincs mód benne, hogy bitor kény --
Szórjon bár vért, életet --
Olly igaz s olly szent ügy mellett
Megdöntse e nemzetet.

Talpra most hát, nemzetőrök!
Harcba szállni élvezet,
A kinek csak kebelében
Még tenyész honszeretet;
Talpra! és el a táborba!
Mert a várt idő halad,
S áruló és kores magyar lesz,
A ki köztünk hon marad.

Horváth Döme,

Kecskeméti nemzetőr,

Üdvözlő a Lengyelekhez.

Üdvözlégy Lengyel, de martyr-nemzete az európai szabadságnak!

Üdvözlégy Lengyel, te örök vesztá-tűz a szabadság istene szent oltárán; te éles kard a zsarnokság véres körmei ellenében!

Üdvözlégy Lengyel, te a szabadság összeroskadt, de újra fényesen felépülendő pantheona!

Üdvözlégy Lengyel, te égő villám a nemzetek boszuló istene jobb kezében!

Üdvözlégy Lengyel, te legdrágább gyöngye a népek tengerének; te bolygó fény az elnyomott nemzetek éjjelében!

Üdvözlégy Lengyel, te véres kísértete az orosz, porosz, és osztrák álmainak!

Üdvözlégy Lengyel, te a világszabadság felfeszített megváltója!

Üdvözlégy Lengyel, te a világnak évek óta könyezett szép halottja!

Üdvözlégy Lengyel, te villámsujtott, de újra felzöldülő koronás tölgy!

Üdvözlégy Lengyel, te a sors által az egész világra szétszórt és megfogamzott termékeny szabadságmag.

Üdvözlégy Lengyel, te jobb keze a szabadsággért vérző nemzeteknek!

Üdvözlégy Lengyel, te gyújtó szikrája a szabadságháborúk szent tűzének!

Üdvözlégy Lengyel, te szétszaggatott, és mégis sujtó ostora a vérzsarnokok hatalmának!

Üdvözlégy Lengyel, te a tyrannok élethajóit olly elmésen alásülyeszteni tudó gyakorlott vízi buvár!

Üdvözlégy Lengyel, te küzdelmeinkben olly hűen osztozó ritka testvér!

Üdvözlégy Lengyel, te minden örömeink s fájdalomaink társává teremtett fényes nemzet!

Üdvözlégy Lengyel, te nem sokára feltámadandó győzelmes orkán-vihar; vagy, ha az isten igazságtalan tudna lenni, te sötét keresztfája a világszabadság sirhalmának!

JÁSZKÜRTI GÁBOR.

H I R D E T É S E K.

A legjobb hajnövesztő és hajvést gátló kenet.

Úgy a szőke, pirók és ősz haját, barkót és szakált sötétre színező miséggel is, újra készíthető Pesten: Nádorutca. 208. sz. A hátsó 1-ső emeletben sz. 12. köcsögje 1 és 2. pf.

Magyar középponti vasut.

Naponkinti

indulások

1849-iki ápril 29-től további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek **legalább** ¼ órával az indulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra.

„ „ „ személyvonat délut. 1 óra 30 perczkor.

Szolnokból Pestre.

„ „ „ Személyvonat reggel 7 óra. 15 perczkor.

„ „ „ Személyvonat délut. 1 óra. 45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra.

„ „ „ délut. 3 „ 30 percz.

Vácról Pest felé reggel 8 „

„ „ „ délut. 5 „ 54 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Szilvórium és valódi verpeléti aranyárga dohány jutányosan kapható

Forster V. Lajosnál.

Lipótváros, Bélauteza 249. szám

Bécsi zongora-raktár.

Péter Vilmosnál váci utcában a nádor vendéglő mellett, folyvást nagy mennyiségben új és átjátszott bécsi zongorák a legjutányosb áron és kölcsönbe is kaphatók.

Takarmánymag.

Luczerni, Stajer és réti lóhere, bükköny és esparzset legjobb minőségben kapható.

Forster Vilmos Lajosnál.

Lipótváros, Bélauteza 249. sz.

3—3

Két 16 m. 1 h. nagyságu, 6 éves hámos, s egy 15 m. 1 h. nagyságu 6 éves lovagló lovak eladók, ujtér gr. Steinleinház 1. em. jobbra, értekezdetni irántok a tulajdonosnál.

Jégverés elleni biztosítás.

A jégverés ellen kölcsönösen biztosító

MAGYAR EGYESÜLET

alulirt igazgatósága, mint mindenkor, ugy most is kötelességének ismeri, közelgető tavasszal a t. cz. gazda urakat, saját hasznuk tekintetéből, ezen hazai intézetre figyelmeztetni. Ez intézet főnállásának hat éve alatt kétségbe vonhatlan jeleit adá jótékonyágának, mert nem kevesebbet mint 696, s ezek közt sok tetemes jégverési károkat térített meg. Van-e tehát mezei gazda, ki a mult év sűrű csapásaira elevenen emlékezve, örömmel ne sietne természet olly hazai intézet által biztosittatni, melly csupán közjóra alapul, és köztisztletben álló hazafiak kormánya alatt áll? — A biztosítási díjak az egyesületi ügynökségeknél megtudhatók. A díjakon és levélbérén kívül a biztosítók semmit sem tartoznak fizetni, sőt a régiebb biztosítók, a szabályok értelmében, díjlenyegedésben részesülnek.

Biztosítások elfogadnak Pesten az igazgatóság irodájában (nagyhiduteza Weisz-ház 678. sz. a. 1-ső emeletben) és országszerte az intézetnek minden ügynökségei által.

Pesten, 1849. Martius.

Az egyesület nevében

Weisz Bernát Ferencz,
igazgató.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetőni e lapra Pesten Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. Egyes szám ára 3 kr. pp.